

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/174/2018
Identifikačné číslo spisu:	6414212322
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6414212322.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F.. F. F., narodenej XX. XX. XXXX, bývajúcej v B. Š., F.. P. Q. X, zastúpenej MĚSZÁROS BARIAKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., so sídlom vo Zvolene, P. O. Hviezdoslava 23, IČO: 52 488 047, proti žalovanej MF Centrum s. r. o., so sídlom v Banskej Štiavnici, SNP 1557, IČO: 44 427 051, zastúpenej JUDr. Lenkou Katrikovou, advokátom so sídlom v Bratislave, Rusovská cesta 56, o zaplatenie 3.770 eur s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10Cpr/1/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2018, sp. zn. 17CoPr/9/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. decembra 2016 sp. zn. 10Cpr/1/2014 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.770 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.770 eur od 18. septembra 2014 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol a rozhodol o trovách konania. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu pracovnej zmluvy s dohodnutou mzdou v sume 1.000 eur. Aj keď žalovaná v priebehu sporu predložila pracovnú zmluvu s dohodnutou mzdou v sume 700 eur, musela si byť vedomá akceptácie pracovnej zmluvy s dohodnutou mzdou v sume 1.000 eur na rokovaní so žalobkyňou, ktorú navyše sama žalovaná podpísala. Túto skutočnosť mal potvrdenú aj výsluchom svedkyne V., ktorá bola svedkom rokovaní medzi stranami sporu ohľadom pracovnej zmluvy s tým, že žalobkyňa jej povedala, že jej nástupná mzda bude v sume 1.000 eur. Nebolo preukázané, že pracovná zmluva s dohodnutou mzdou v sume 700 eur bola podpísaná neskôr ako pracovná zmluva s dohodnutou mzdou v sume 1.000 eur a mala by tak byť posudzovaná ako dohoda o zmene pracovných podmienok. Keďže žalovaná vyplácala v období od 1. septembra 2012 do 31. mája 2013 žalobkyňi len mzdu v sume 700 eur, má žalobkyňa za toto obdobie nárok na doplatenie mzdy v sume 2.700 eur. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne vo výške 1.070 eur za neposkytovanie prestávok na odpočinok a jedlo za obdobie od 1. septembra 2012 do

31. mája 2013, vychádzal z rozhodnutia Inšpektorátu práce zo dňa 8. augusta 2014, podľa ktorého žalovaná neposkytovala žalobkyni v danom období prestávky na oddych a jedenie tak, aby tá mohla prerušiť prácu. V celom kontrolovanom období nebolo v evidencii pracovného času uvedené žiadne prerušenie práce. Za výkon práce v tomto čase patrí žalobkyni mzda v sume 1.070 eur.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho v časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 2.700 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.700 eur od 18. septembra 2014 do zaplatenia zmenil a žalobu žalobkyne v tejto časti zamietol. V prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z opätovne vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 18. júla 2012 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vznikol žalobkyni u žalovanej pracovný pomer od 01. septembra 2012 s dohodnutou prácou lekárnik a s dohodnutou mzdou v sume 700 eur v hrubom mesačne. Uviedol, že v dôsledku predloženia dvoch pracovných zmlúv zo dňa 18. júla 2012, ktoré sa líšili len výškou dojednanej mesačne mzdy (700 eur, resp. 1.000 eur), bolo nevyhnutné pri rozhodovaní posúdiť, ktorá z nich predstavuje skutočnú vôľu zmluvných strán. Dospel pritom k záveru, že takýto prejav vôle je vyjadrený v pracovnej zmluve zo dňa 18. júla 2012 s dojednanou mzdou v sume 700 eur mesačne. Pracovná zmluva v takomto znení bola registrovaná na vyššom územnom celku. Zohľadnil aj správanie sa zmluvných strán po vzniku pracovného pomeru, keď v spornom období vyplácala žalovaná žalobkyni mzdu v sume 700 eur, proti čomu žalobkyňa žiadnym spôsobom nenamietala. Keďže v konaní vyšlo najavo, že žalovaná prispievala žalobkyni aj na bývanie sumou 330 eur mesačne, neskoršia dohoda na nižšej mzde sa nejaví ako nelogická, ale ako výsledok rokovaní pred uzavretím pracovnej zmluvy. Uvedený záver nie je v rozpore ani s výpoveďou svedkyne V., ktorá pracovnú zmluvu nečítala a vedomosť o sume dohodnutej mzdy mala len od žalobkyne. Dospel preto k záveru, že v období od 01. septembra 2012 do 31. mája 2013 mala žalovaná podľa pracovnej zmluvy povinnosť platiť žalobkyni mzdu v sume 700 eur v hrubom mesačne, čo aj splnila. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v tomto rozsahu vrátane prisúdeného príslušenstva zmenil a žalobu žalobkyne v tejto časti zamietol.

3. Proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Odvolaciemu súdu vyčítala, že nerešpektoval § 191 ods. 1 C. s. p. a vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne len v prospech žalovanej bez toho, aby zohľadnil svedeckú výpoveď svedkyne Volentíčovej. Za porušenie práva na spravodlivý proces považovala aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia sporu odvolacím súdom. Rozhodnutie odvolacieho súdu označila za prekvapivé a nepreskúmateľné. Dovolanie odôvodnila aj nesprávnym právnym posúdením veci, pričom prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Podľa žalobkyne odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď v spore neaplikoval výklad pracovnoprávných úkonov v prospech zamestnanca. Na základe uvedeného potom žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne nesúhlasila s jej tvrdeniami o porušení práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci bola toho názoru, že z dovolania žalobkyne nie je zrejmá právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol ako neprípustné a bezdôvodné.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba preto považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý mári možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

9. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

11. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej a vyjadrení strán sporu, rozhodujúci skutkový stav, ako aj relevantné právne posúdenie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu,

podstaty a zmyslu. Odvolací súd dal dostatočnú odpoveď, prečo skutočnú vôľu zmluvných strán predstavovala práve pracovná zmluva s dohodnutou mzdou v sume 700 eur mesačne. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, svojvoľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

12. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé najvyšší súd uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak súd vyššej inštancie založí svoje rozhodnutie vo veci na iných, zásadne odlišných právnych záveroch ako súd nižšej inštancie, pričom zároveň strane sporu neumožní vyjadriť sa k týmto iným (odlišným) právnym záverom, teda keď strana nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu nižšej inštancie nejavili ako významné.

13. Podľa dovolacieho súdu v preskúavanom spore o takýto prípad nejde. Žalobkyňa totiž nesprávne spája prekvapivosť rozhodnutia s povinnosťou súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p. uviesť predbežné právne posúdenie sporu, ktoré ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 30. mája 2018, odvolací súd uviedol. Sama skutočnosť, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie nerobí z jeho rozhodnutia rozhodnutie prekvapivé. Odvolací súd neaplikoval žiadne ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní sporu nebolo použité a je pre rozhodnutie rozhodujúce. Otázka, ktorá pracovná zmluva z hľadiska skutočne prejavenej vôle strán sporu platí, bola predmetom posudzovania tak pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom. Žalobkyňa mala možnosť na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom 30. mája 2018 reagovať na všetky právne významné skutočnosti, vykonané dôkazy a mala možnosť vyjadriť sa aj k právnemu posúdeniu veci, z ktorého odvolací súd vychádzal.

14. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. je aj dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania a nesprávnosti skutkových zistení. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a ani nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Výnimkou sú rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúavanej veci však o takýto extrémny prípad nejde.

15. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bola vylúčená z uskutočňovania jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

16. Dovolací súd následne pristúpil k skúmaniu dovolania žalobkyne, pokiaľ uplatnila ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

18. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

19. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p.

20. Pokiaľ ide o požiadavku vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu, treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením dôkazov. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

21. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie prípustné.

22. V preskúmvanej veci žalobkyňa v dovolaní síce uviedla, že dovolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no pokiaľ argumentuje len vo všeobecnosti porušením zásady výkladu právnych úkonov v prospech zamestnanca odvolacím súdom bez uvedenia toho, ako sa porušenie tejto zásady prejavuje v konkrétnostiach tohto sporu, nevymedzuje dovolací dôvod spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p. Z tejto všeobecnej argumentácie totiž nevyplýva výklad právneho úkonu, ktorý žalobkyňa považuje za nesprávny a ani to, v čom konkrétne spočíva nesprávnosť odvolacím súdom urobeného výkladu. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok prijatých odvolacím súdom, nie otázok, ktoré sa v konečnom dôsledku týkajú hodnotenia dôkazov. Okrem toho žalobkyňa neuviedla v dovolaní jasným a zrozumiteľným spôsobom právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, a na vyriešení ktorej založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Takouto otázkou nemôže byť len vo všeobecnej rovine konštatované porušenie zásady výkladu právneho úkonu v prospech zamestnanca. Nie je úlohou dovolacieho súdu domýšľať, v čom konkrétne malo spočívať porušenie tejto zásady, ktoré právne normy boli zo strany odvolacieho súdu nesprávne vyložené, prípadne nesprávne aplikované na zistený skutkový stav. Dovolací súd tak nemal možnosť ani posúdiť splnenie osobitných podmienok prípustnosti dovolania vyplývajúcich z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a to, či ide o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či táto právna otázka (ne)bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. a podľa § 447 písm. f) C. s. p.

24. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobkyni zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej

inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

25. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.